

kan der opstilles en skala, men kun vanskeligt lægges en generelt gyldig grænse.

Der er følgende løsninger:

Man kan lade ombudsmanden i hvert enkelt tilfælde tage stilling til sin kompetence på det grundlag, som denne betænkning indeholder.

Eller man kan lade afgørelsen af ombudsmandens indseende med domstolslignende nævn afhænge af lovgivningsmagts bestemmelse vedrørende de enkelte nævn. Denne løsning indebærer, at ombudsmandsloven ikke lægger grænsen, men at lovgivningsmagten for hvert enkelt domstolslignende nævn i vedkommende lov træffer bestemmelse om, hvorvidt nævnet skal være under ombudsmandens indseende eller ikke.

Udvalget foretrækker den sidste løsning.«

Efter forslagsstillernes opfattelse bør Folketinget på denne baggrund nu i forbindelse med revisionen af udlændingeloven tage stilling til spørgsmålet om ombudsmandens indseende med Flygtningenævnet. Også efter vedtagelsen af nærværende lovforslag vil Flygtningenævnet være et af de mest domstolslignende ankenævne. Hvis det derfor skal have mening i det hele taget at undtage ankenævne fra ombudsmandens indseende, bør Flygtningenævnet undtages.

Til nr. 3

Ændringsforslaget stemmer med anbefalingen i Per Sørensen-rapporten.

Til nr. 4, 7 og 11

At flytte en væsentlig del af udlændingeopgaverne bort fra politiet til henholdsvis statsamter og Direktoratet for Udlændinge findes ikke velbegrunder.

Der henvises ikke mindst til høringssvaret fra Foreningen af Politimestre, som er optrykt som bilag til betænkningen. Mindretallet er meget enig med politimesterforeningen i, at en overførsel af opgaver fra politikredsene til statsamterne er udtryk for en betydelig serviceforringelse over for udlændingene, ligesom nærhedspolitikken modarbejdes.

Mindretallet er endvidere enig med politimesterforeningen i, at alle saglige grunde taler for at bevare opgaven hos politiet.

Mindretallet finder, at regeringens forslag

alene er udtryk for politiske holdninger over for politiet.

Til nr. 5

Ændringen er af redaktionel karakter.

Efter det 2. pkt. i den foreslåede § 46 c kan indenrigsministeren - i forbindelse med, at der fastsættes regler om, at visse afgørelser, der efter loven træffes af Direktoratet for Udlændinge, kan træffes af andre myndigheder end direktoratet - fastsætte bestemmelser om, til hvilken myndighed truffene afgørelser kan påklages, og at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, er endelig.

Det præciseres ved ændringsforslaget, at denne bemyndigelsesadgang til at fastsætte endelighedsbestemmelser alene vedrører adgangen til at indbringe en afgørelse for anden administrativ myndighed. Bestemmelsen vedrører således ikke adgangen til at indbringe administrative afgørelser for domstolene efter reglerne herom eller Folketingets Ombudsmands adgang til at have indseende med forvaltningen.

Til nr. 6

Den foreslåede regel findes ikke velbegrunder, men må tværtimod befrygtes at ville modvirke lovforslagets hensigt om en meget hurtig og smidig sagsbehandling. Særlig peges på, at sagsbehandlingen i sager vedrørende personer, der ankommer med fly, og som skal afvises, i dag sker så betids, at den pågældende kan returneres med samme fly.

Til nr. 9

Advokatrådet har i et høringssvar af 10. april 1995 ikke kunnet støtte forslaget om, at Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, såfremt den pågældende advokat ikke har deltaget i efteruddannelseskurser, der er godkendt af indenrigsministeren, på områder af særlig betydning for udøvelsen af hvervet som beskikket advokat i sager, der behandles i Flygtningenævnet.

Efter Advokatrådets opfattelse bør der - forinden en eventuel indførelse af krav om obligatorisk efteruddannelse - foretages en egentlig udvalgsbehandling af spørgsmålet, idet der ikke på andre områder er fastsat regler om